

Габриела
Цанева

Врабче
върху
антената

eКниги

Габриела Цанева

**Врабче
върху антената**

Габриела Цанева

Врабче върху антената

© Габриела Цанева, автор, 2010

© Йордан Янков, корица, 2010

© е-Книги, 2010

ISBN 978-954-497-011-6

ГАБРИЕЛА ЦАНЕВА

**ВРАБЧЕ
ВЪРХУ АНТЕНАТА**

СТИХОВЕ

eКниги

София, 2010

СЪДЪРЖАНИЕ

ВРАБЧЕ ВЪРХУ АНТЕНАТА / 9
ГЛУТНИЦА ОТ МЕЧТИ / 10
БЕЗ ИРИСИ / 11
ЛЕТНИЯТ ДЕН / 12
МЕЧТА ЗА УТРЕ / 13
КАКВО ЩЕ ПОСЕЯ / 14
РОЗОВИ ЛИСТА / 15
ФУЧИ ПРЕЗ ДЛАНИТЕ НИ ВЯТЪР / 16
СИМБИОЗА / 17
КРАЙ ПЪТЯ / 19
АРБАНАСИ / 20
ДЪЖД И ВЯТЪР / 21
ИЗСЪХНАЛИ ОБЛАЦИ / 22
ЕСЕННИ ЛИСТА / 23
ИЗБЯГА / 24
СТЕНАТА / 25
СКРИТИТЕ ИЗМЕРЕНИЯ / 26
ОТДАЛЕЧАВАНЕ / 27
ДУМИТЕ... / 28
СЕГА СЕ ДАВЯ В СЛЪНЧЕВИ ЛЪЧИ... / 29
НОЩНИ ЧАСОВЕ / 30
ТИХИТЕ КАМБАНИ / 31
ЗИМА / 32
ОБЕСЕНА НОЩ / 33
СРЕДАТА НА НОЩТА / 34
ИСКАМ ДА СИ ВЪРНА... / 35
БЛАГОСЛОВЕНА НОЩ / 36
ЗЕЛЕНИ ПЕРЛИ / 38
ЖИВОТЪТ / 39
КУЧЕТО... / 40
ДОМ / 41
СЛЪНЦЕ / 42
ВАКАНЦИЯ / 43
БУРЯ / 44
ПТИЦИТЕ СВИРЯТ НА АРФА I / 46
ПРОМЕНЯМ... / 47
ПТИЦИТЕ СВИРЯТ НА АРФА II / 49

ПЕЙЗАЖИ ОТ БАЛКОНА I / 50
ПЕЙЗАЖИ ОТ БАЛКОНА II / 51
ПТИЦИТЕ ЛЕТЯТ / 52
ОЧИТЕ ПАДАТ / 53
ПРОЗОРЕЦЪТ СЕ СЧУПИ / 54
БОЛКА / 55
ЗАХВЪРЛЕНИ И СМАЧКАНИ / 56
СЪН / 57
МИГОВЕ I / 58
МИГОВЕ II / 59
ЛУНАТА / 60
ЛЯТО / 61
ЧЕРВЕНИ ПЛОДОВЕ / 62
ЗВЕЗДИТЕ ПАДАТ / 63
КОНТЕЙНЕР ЗА БОКЛУК / 64
ТИХО / 66
БОДЛИ / 67
ИЗТРЪГВАНЕ / 68
СЕЗОНИ / 69
БЕЗВРЕМИЕ / 70
СЪБУЖДАНЕ / 71
СЛАДКИ ДУМИ / 72
ЛЕШОЯДИ / 73
ТЪГАТА / 74
НАСТРОЕНИЯ / 75
ПОЕЗИЯ / 76
БИХ ИСКАЛА / 77
ВЯТЪР / 80
БРОД / 81
ПОСЛЕДНИЯТ ДЕН НА ГОДИНАТА / 82
ГЛУХИ ГЪРМЕЖИ / 84
СВЕТЪТ ОТНОВО СЕ РАЗПУКА / 85
ПРАШНИТЕ МАСКИ ПАДНАХА / 86
БОДЛИВИ ОЧИ / 87
СЛЪНЧЕВ ЛЪЧ / 88
ВЕЛИКДЕН / 90
ГЛАД ЗА ХАОС / 92
ПАНИКА / 93
МАЙ / 94
КАКЪВ Е КОРЕНЪТ... / 95
ХИЛЯДОЛЕТЕН БЛУС / 96
СВОБОДНА СЪМ... / 102

„Какъв е коренът на онова,
което тласка ни към Още?
Себеоткриване? Себеизвайване?
Себедоказване?
Осъществяване... Овеществяване?!
Себеизяждане?! Себеразграждане?
Себераздаване...”

ВРАБЧЕ ВЪРХУ АНТЕНАТА

Врабче е кацнало
върху антената –
надпява се
с Вселената.

Издува гръд
до пукване –
напук на
всички
космически
лъчения;
напук на
слънчевия
вятър;
напук на
всички
звездни
населения.

Врабче оспорва си
с Вселената
правото
на вечност.

ГЛУТНИЦА ОТ МЕЧТИ

Хлад повя от
прозореца –
горещият ад
на пустинята.
Кучета плачат
на двора.
Отчаяние?
Умора...

Дъхът на Сахара
отнесе душите ни.
Сухи и мъртви са...
Вслушвам се.
Камъни пукат
в тъмата... Не...
Скарабеи
драскат по тях.

Воят на вятъра
отвя тишината.
Дюни пълзят
като хищници.
Мигат очи –
сухи главни.
Суши ги –
дъхът на Сахара...
Души ги –
глутница от
мечти.

БЕЗ ИРИСИ

Мрак
изпепели
очите.

Бодат
клепачите.

Остана
без ириси,
зениците
пак
гледат.

ЛЕТНИЯТ ДЕН

Денят изпи
крехкия хлад
на зората.
И властва –
нажежен до бяло;
съскащ от жега;
сладък от мирис на липи
и пъстър от изгорели
венчелистчета.

Лятото изпи
крехкия хлад
на телата.
И властва...
Въздухът,
натежал от лъчи.
Вятърът,
изял влагата на земята.
Ароматът
на цветя и треви.
Воят
на птиче ято.
Писькът
на котарак, изгубил
двубоя
с улично псе...
И раздраният грак
на някой, заспал
на паважа...

МЕЧТА ЗА УТРЕ

Адът е край мен.
Какво ме чака
Утре?

Нов ден?

Или мечта
за онова
Утре,

когато светът
ще бъде
променен...

КАКВО ЩЕ ПОСЕЯ

Уродливи мисли
орат главата ми.

Какво ще посеят?
Ще изкласи ли?
Ще посмея ли
да го ожъна,
да го прибера,
да го смея?
И хляб
да омеся.

Какво ли –
аз ще посея?

РОЗОВИ ЛИСТА

Розови листа
върху черна пръст.

Вятърът
отвя
цвета
на цъфналите
клони.
Догони
пролетта
с напъпилите
цветове –
превърна ги във
плодове.

Узряха.
Есента ги ослани.

Умряха.

Сляха
се с пръстта.

Розови листа
върху черна плът.

ФУЧИ ПРЕЗ ДЛАНИТЕ НИ ВЯТЪР

Цветята ронят сухи листи,
протягат черни пръсти към стъклата.
Улавят паяжини скрити
и чакат – есента да ги догони.

Дърветата заспиват тихи,
засипали пръстта с плътта си.
Изпиват жълтото на уличните лампи
и чакат зимата да ги разсъблече до корен.

Лъчите падат към земята,
насечени от клоните на кестен.
Фучи през дланите ни вятър –
короните с листа са спомен.

СИМБИОЗА

Цветята изпълниха
пространството
с нечути гласове.

Листите трептят
с трептенето на
хлорофила –
дишат и творят...

Ядат отровата,
изхвърлена от
дробовете ни.
Улавят болката,
излизаща с дъха
ни...

Занемарени,
жадни,
наранени,
гладни...
омайващи, забравяни;
обичани, събаряни;
отглеждани, захвърляни...
те тихичко попиват
неказаните мисли
и ги изпращат –
надалеч.

Листите ловят
слънчеви лъчи

с отломките от
счупени души...

Трептят и резонират;
изхвърлят болката ни
и намират забравен
бряг, на който
да се спрем;
да се скрием...

И стъпили на него –
да се открием
и да продължим...

Превръщат шепота
на мислите във вик
и го захвърлят там,
където сами
не мислим,
че можем
да отидем...

Цвета – антени
към света...

КРАЙ ПЪТЯ

Бели плевели
Лилави тръни
Сивкави треви
Стърнища без огньове
Слънце, което ги гори
Плачещи върби
Ели без корен
Олющени брезии
Липи
Акации
Презрели сливи
Опустошени вишни
Черешии без листа и клони
Балур и царевици
във редици
Плешиви хълмове
със слънчогледи,
които гледат към пръстта
Обрасли напоителни
каналии и локви,
разпилени сред поля
Гора, която крие хлад
и вятър, който ляга
укротен пред нейните
стъбла...

АРБАНАСИ

Птици пяха цяла нощ,
Дърветата бяха зелени,
закичили в клоните си
звезди.

Дялани камъни,
строени в стени
криеха схлупени
къщи.

Изкривен,
изхвърлен встрани,
хоризонтът
се мръщи.

Сини хълмове,
като морски вълни
се разбиват под
старите стрехи.

Облекли връз гърбовете си
зелени гори,
кроят чела под мъгливи
пътеки.

ДЪЖД И ВЯТЪР

Дъжд вали –
кой изми
съзидите от
лицето ми?

Вятър ви –
той изпи
лъчите от
очите ми...

ИЗСЪХНАЛИ ОБЛАЦИ

Изсъхнаха –
разпилените облаци.

Остана само капката,
увиснала на миглата ми,
в която се оглеждаме –

Аз и
Слънцето...
Ще се изпари.

Ще стане дъжд, рукнал
от разпилени облаци.

А аз?
Слънцето
ще ме суши.

ЕСЕННИ ЛИСТА

Есенни листа –
крила
във полет.

* * *

Отронен лист –
камък,
хвърлен
към земята.
Не, не беше –
птица
в полет
падна
на тревата.

* * *

Духна вятър –
лист отрони.
Отвя го
към земята.
Мъртва птица
гони
залеза
в полята.

ИЗБЯГА

Времето избяга
от мен.
Изгубих се.
Като старец, броящ
дните по окапалите си зъби.

Времето бяга
с мен.
Намерих го.
Като детски спомен, бродещ
в разпадащо се съзнание.

Страх ме е –
от полусветлото
в стаята,
която обитаваме
с най-грозното
лице на Времето.

Страх ме е –
от полутъмното
в празното,
което напразно
се опитвам
да населя
със себе си,
загърбвайки
всички
лица на Времето.

СТЕНАТА

Часовете попиват
в стената...

Там, където
светлината
пробива бялото
на листите,
и изпива написаното
върху тях.

Там, където
ставаш –
къс дърво,
откъртено от корен;
отломен камък,
без скала;
пяна от вълна;
роса;
или светлината
на звезда,
изгубена
по пътя...

СКРИТИТЕ ИЗМЕРЕНИЯ

Стената...
изгуби плоскостта си
и се изду като балон.

Секундите забравиха
да бягат –
напълних дробовете си
до пукване –
и хукнах вместо тях.

Проврях се под кръглостта
на колабиралото
първо измерение.

И вече няма впряг,
в който да ме впримчат.
Отново тръгвам през
всички скрити измерения.

Докосвам се до крехката
им плът.
Притискам се, провирам се
през нея.

Отново знам –
след миг ще разбере...
Но, не... мигът ще спре,
а отговорът –
скрит ще е...

ОТДАЛЕЧАВАНЕ

Отдалечаваш се –
за кой ли път,
от онова, което е
животът ти.

Отдалечаваш се...
Зад теб се трупат
като трупове
неизживени дни.

Отдалечаваш се.
Затрупваш в себе си
това, което би могло
да те спаси.

Краката
потъват
в подвижни ледове.
Гърдите
изгарят
от сухи ветрове.
Очите
попиват
в пустинни светове.

Отдалечаваш се...

ДУМИТЕ...

Думите се изсипаха –
като вълни,
върху палубата
на обречен кораб...

СЕГА СЕ ДАВЯ В СЛЪНЧЕВИ ЛЪЧИ...

Наказана ли съм?
Или забравена...
Отхвърлена?
Нали...
Задето съм превърнала
нощите във дни.
Задето нямам празници.
Задето делници дори
не смея да наричам дните.
Защото нощите
са моите часове.
Онези, през които
живея, дишам, пиша...
Това, което съм измислила,
за да направя дните
по-цветни и добри.
Това, с което изкарвам си
насъщния –
горчив, стипчив,
засядащ в гърлото.

Сега се давя –
в слънчеви лъчи.
Наказана?
Забравена?
Отхвърлена?
Дали???

НОЩНИ ЧАСОВЕ

В тези нощни часове
не зная
съществувам,
или не.

Аз ли съм във тази
стая,
тя ли в мен
не е.

Нереален въздух
дишам
в нереални
светове.

ТИХИТЕ КАМБАНИ

Нощта е дълга,
тъмна,
топла...

Лъскава снага извива
под тучните
лъчи на
уличните лампи...

Мълчи Луната.
И под нея

звънват
тихите камбани
на топящ се
сняг.

ЗИМА

Вятър вие.
Всичко скрил е
зад прозореца
с дантелено перде.

Свила се е
планината
в облаци.
Зъзне, гола е –
без сняг и
без небе.

И реката тихичко
попива
в гъстата мъгла.

Само копията
на дърветата,
оголели от листа
се забиват
във очите.

Плъзват сълзи
по страните.
И замръзват.

Клони зъзнат.
Не, отрупват се
със сняг.

ОБЕСЕНА НОЩ

Нощта умря –
обесена
с пердето
на прозореца.

Замръзнали са
часовете и минутите,
увиснали за
примката,
с която дните са
завързани.

И чувам –
кръвните ми клетки
стържат
по грапавия зид
на вените.

СРЕДАТА НА НОЩТА

Средата на нощта –
стиска ме
с лепкавите си ръце.

Зората е далеч –
тъче зад хоризонта
розовото си небе.

Студът обгръща ме –
сковал е
образ без лице.

ИСКАМ ДА СИ ВЪРНА...

Върховете на пръстите ми
побеляха.

Ноктите ми станаха
лилави.

Здраво стискам
вещите край мен.

Искам да си върна...
... „свободата“ –
бих написала...

Но е досадно.

Търся други думи.
Ядно
ровя в мозъка си.

Ушите пищят.
Черни пеперуди
пред очите кръжат.
Сърцето не бие.
Вягър вие –
там,
където думите
не се броят.

И за „свободата“ –
няма заместител.

БЛАГОСЛОВЕНА НОЩ

Благословена нощ –
освободи ни от връзките,
с които
Денят
завързани
държи ни.

Благословена нощ –
освободила сетивата
и всичко,
което с тях чувстваме;
с което – чувствайки,
завързани
държим се.

Благословена нощ –
освободи душите ни,
които –
освободени плискат се
във бреговете ти.

Изгубени човеци
чакат края ти,
завързани за часовете
на Деня
със връзки, които
разяжда
тъмнина.

Благословена нощ,
която ражда
тъмни стрехи –
за подслон.

Хамелеон –
захвърлил
всичките си атоми –
сред мрак.

Простил се
с всичките си цветове.
Изгубил
Слънцето,
което ги поражда.

Намерил –
изродени светове,
в които бродим
без душа и тяло –
едно цяло
с онова,
което
светлината
на Вселената
не е огряла
още...

ЗЕЛЕНИ ПЕРЛИ

Зелени перли капят
върху потното стъкло...

Не е ли лампа,
увиснала
на тъничко стъбло?

ЖИВОТЪТ

Зад пердето
наднича животът –
оня, който
е друг.

Но твоят пак
ти шепти
в ухото –
че е тук.

КУЧЕТО...

Пет и половина –
в този час кучето
започва да плаче
за заледените
улични язви.

Днес тихо пази
дома си.
Свило глава
между предните
лапи
спи –
като дете
в женски пазви.

ДОМ

Населих своя дом
със себе си.

Мечтите ми се реят
между вазите...

Събирам плодовете
на цветята...

Усмивките ми пият
от водата им...

Танцувам – жълта тичинка
сред светлината.

СЛЪНЦЕ

Позлатени са листата
на дърветата –
не е есен,
а е слънце...

И прозрачна е мъглата,
уловила върховете
на безбройните ели,
хукнали нагоре –
дето слънце не гори
и където са по-близо
разпилените звезди...

Позлатени са лицата
на дърветата...
днес далеч
е есента –
да ги ослани.

Само Слънцето остава
както и преди –
пламък, който всичко ражда,
когато не гори;
гвоздей, за който е завързан
и край който се върти
малкият ни свят,
изгубен във безкрая.

ВАКАНЦИЯ

Залязва денят –
последният здрач
на ваканцията...

... Утре през други прозорци,
като през други очи,
ще гледам розовите бузи на
небето.

... Или розовите му устни...
с които ще целува земята
за „лека нощ“ – както майка –
детето.

БУРЯ

Буря.
Вода,
плътна като стена
обгърна града.

Тече –
като река
от небето.
Тътне гръм –
като шума
на морето.

Леден юмрук
се стовари
в полето.

Вятърът изду
короните на
дърветата –
като платна.

Тревата се скри
под мътните вади.

Светът се сви.
Избяга – сив
и обруден.

...

Денят
отново се завръща –
мокър и студен.

Оцеждат се дърветата –
платна на
платноходи.

Мътните вълни
се скриха –
станаха
треви.

ПТИЦИТЕ СВИРЯТ НА АРФА I

Планината изплува
от сивите валма
на дъжда.

Слънцето простря
лъчи – като
струни на арфа.

Птиците, останали
от цвъртене без глас,
засвириха на тях.

ПРОМЕНЯМ...

Свидата отново
ме обгръща...

Онази, която ме кара
да изкривявам
действителността;
да я усуквам;
да я увивам
и в нея
да се скривам –
като в пашкул.

Все по-ясно усещам
другите измерения.

Онези, които се разтягат;
които разцъфтяват –
като пролетна поляна
и ме приютяват,
когато познатите три
не могат да ме поберат.

Понякога почти
истински виждам,
как битието се разслоява;
как еднородната му тъкан
се разцепва...

И как –
разцепена и разслоена –

аз правя крачка, две...
и влизам;
преминавам.

И там оставам.

Не, продължавам.

Вървя –
разцепена и разслоена –
понякога не дишам;
понякога не спя;
понякога сърцето ми
не бие...
Но вървя.
Вселената разцепва се
пред мен.
Докосвам разслоената ѝ
гръд.

Пристъпвам.

Преминавам.

И променям.

ПТИЦИТЕ СВИРЯТ НА АРФА II

На сухи лъчи –
облаците
се държат.
На арфа свирят
птици
онемели.

ПЕЙЗАЖИ ОТ БАЛКОНА I

Денят е свеж –
като праскова,
събрала росата
с мъхестите
си бузи.

Челото на
планината
се були
в облаци,
гъсти
като скали.

Гърбът на
реката
пълзи
сред гората –
сребърен
ланец
върху
мъжки гърди.

ПЕЙЗАЖИ ОТ БАЛКОНА II

Хубаво е –
да гледаш
как птиците
летят под теб.

Хубаво е –
да гледаш
върховете на
тополите
отгоре.

Хубаво е
да летиш,
когато
вързан си –
отколе.

ПТИЦИТЕ ЛЕТЯТ

Птиците
летят.

И пак са в плен
на гравитацията,
която ги
повлича към
земята.

Летят –
крилата си
са скрили до
телата.

И падат –
като камък,
хвърлен във
тревата.

ОЧИТЕ ПАДАТ

Търся звездите...
очите ми
 падат
под светлините
на отсрещния
 блок.

ПРОЗОРЕЦЪТ СЕ СЧУПИ

Прозорецът
се счупи.
С трясък
паднаха
стъклата по
лъскавия
теракотен под.

През дупката
нахлу светът,
нарязан
от шиповете
на витрината,
която
ме отделя
от деня.

БОЛКА

Болка –
физическо усещане
за безнадеждност,
за край,
за бездна...

За нищо –
зад което
да отидеш,
да се скриеш,
да те няма...

Болка –
усещане за всичко,
което няма
да те приюти и
да те иска;

каквото няма
да дадеш,
за да си
идеш...

ЗАХВЪРЛЕНИ И СМАЧКАНИ

Умората пълзи
и хрупа
белите ни кости.

Захвърлени и смачкани –
като хартии
от изядени закуски,
които бягат
по прашни булеварди,
подгонени
от вятъра,
когото хранят...
тракат и
чупят
зъбите,
които
ни
изяждат.

Зеят рани
във
плътта ни.

СЪН

Далеч остана сънят,
в който бели плъхове
пълзяха в трупа ми.

Ядяха
белите ми дробове
и сити се
отправяха нататък.

Останала
без въздух
разбрах, че
нямам и сърце.

А те – не спираха.
Отиваха – нататък.

Изядоха храната
от стомаха ми
и продължиха –
да ядат краката ми.

Стоях и гледах –
някъде
„отвъд“.

Нали останали ми
бяха мозък и очи –
от плът.

МИГОВЕ I

Мигат светлините на града –
въглени на тлеещ огън.

Вятър гони мъртвите листа
по брега отронен.

МИГОВЕ II

Останахме сами –
със Слънцето и пукота
на изгорелите ели.

Надничат през прозореца
бодливи клони –
като настръхнали оси.

ЛУНАТА

Луната пропълзя
от левия до десния
ръб на прозореца
и остави сребърна
диря в небето.

Мъгла я пови...

Като пух
във възглавница –
попи
всеки звук.

ЛЯТО

Нощта изгони
бледото сияние на здрача.

Птиците пицят
прощалната си песен.

Похлупакът на жегата
изсмуква хладта от телата.

Лятото гладно пие
своя дял от годината.

Тихо вият комари
и впиват хоботи
в цветя и животни.

Тихо изсмукват кръвта
на живота.
Тихо умират във мрак.

ЧЕРВЕНИ ПЛОДОВЕ

Червени плодове
узряха по дърветата.
Промушва се реката
между тях.

С червени сълзи
плаче за кутретата –
изгубени в гората,
затрупана със прах.

Червена кръв изтича –
вместо мляко –
от гръдта на куче.

Мълчи реката –
прегърнала го
с калните си
брегове.

ЗВЕЗДИТЕ ПАДАТ

Звездите падат –
като сняг в трева.
Светулки бягат
към безкрая.

Самотно куче
лае.
Събуди всички
нощни страхове.
А после –
глутница от песове
изви протяжни
гласове.
Накрая –
вопълът им
спря –
като
отрязан със
кама.
Сама не знам
защо завих –
викът им
продължих.

КОНТЕЙНЕР ЗА БОКЛУК

Контейнер за боклук.
Край него – седнала жена.
Във скута ѝ кутре играе.
Сълзи контейнерът,
издишва смрад
и болка пак
душите им дълбае.

Минавам с кучето си
покрай тях –
коричка хляб
в краката им се валя.

Настръхва песът ми –
като на древен
воин шлема
е гърбът му.

С пресипнал грак
се хвърля
върху хляба.

Преситен
от храна
и ласки
го изяжда.

Наперен лае
и прокужда
скитниците
от паважа.

Доволен знае –
заслужил си е
мястото в дома.

Нехае –
за онези, които
останаха в нощта.

И аз след него –
вързана – вървя.

ТИХО

Тихо падат
мъртвите листа,
хладно вие
вятърът в нощта.

Тихо пискат
горски зверове,
гладно свити
в скрити долове.

Тихо пукат
пламнали дърва,
жадно пият
жълтата им топлина.

Тихо плискат
мътните вълни,
ядно искат
бурията да продължи.

БОДЛИ

Опипвам ръбовете
на предметите
с очите си.
С бодлите си
бодат ме –
като таралежи,
скрити
под ланшните листа.

Опитвам се
да се запазя.

Прегазих ги
и продължих –
като кола
по магистрала.

Следите скрих –
с асфалта
ги слепих –
бодли
и кръв
и тяло.

ИЗТРЪГВАНЕ

Не ми се тръгва.
Изтръгвам се.
От вените ми
капе кръв.

Покривам с нея
пресните следи
на пръкналата се
надежда.

СЕЗОНИ

Пролетта –
когато се надяваш,
че все още
нещо предстои.

Есента –
изгаря
всичките
мечти.

Зимата –
умира
в скреж.

Лятото –
прелита
в миг горещ.

БЕЗВРЕМИЕ

Постигнах безвремие,
свряна в пролуката
между два мига.

Мигам срещу Слънцето,
подпалило зениците ми.
Изгорях.

Къде бях –
между две
премигвания?

СЪБУЖДАНЕ

Събуждаш се – като новороден.
Птици пеят край прозореца.
Слънце грее
в отворените ти очи.

Събуждаш се – без лапата,
която те души
и всеки ден провира се
в душата ти
и тъпче всичко оцеляло,
което сетивата са
запазили от вятъра,
отвяващ личността ти.

Събуждаш се – олекнал.
Не питаш – докога.
Страхуваш се – от отговора
на очите,
които гледат през
трупове на ноци минали
и неродени дни.

СЛАДКИ ДУМИ

Днес беше хубав ден –
нахраних се –
със думи.

Сладки думи,
сладък миг –
изядох го.
Преядох.

И се преродих.

Среднощ е.
Стрелките на
часовника
трептят –
като стрелките на
кантар.
Тежат...

Не искам Утре.
Сита съм.

А знам, че Утре
пак
ще бъда гладна,
знам.

И думите не стигат.
Знам.

ЛЕШОЯДИ

Думите връхлитат –
като лешояди.
Гладни са –
за път.

ТЪГАТА

Тъгата
ме пронизва, и поглъща,
и размива.
Тъгата –
като жива плесен
ме убива.
Обгръща гърлото ми,
впита в него.
Преглъщам –
суха пръст,
или горяща пепел?

Тъгата –
като жива плът
пулсира.
Тупти, набъбва,
не умира.
И път да се излее
не намира.

Тъгата
ми извира и попива –
на извор станах,
но прогизнах.
Защото ручей
от мен не тръгват –
аз давя,
не поливам.

НАСТРОЕНИЯ

Мечта –
планински извор,
утринното слънце,
в който се оглежда...

* * *

Надежда –
краят на дъжда,
от листата
който се оцежда...

* * *

Търпение –
беритба
на череши.

* * *

Самота –
куче
под уличната
лампа.

* * *

Безнадеждност –
тяло,
залепнало
върху асфалта.

ПОЕЗИЯ

Поезия –
дихание
върху хартия.

Вместо
стъпки
по пътека.

БИХ ИСКАЛА

Бих искала –
да спра
и да се свия
в топла
анонимност.

Бих искала –
да спра
и да съм никой.

Бих искала –
да съм безлика,
да не питам.

Бих искала –
и да не искам...

* * *

Бих искала –
да се събуждам сутрин
в седем;
в съзнанието ми
да дреме само
представата
за най-краткия
маршрут
до Работа,
която ще започва
в осем;

да мечтая
за кафе-почивка
в десет;
да се мая;
да чакам
обеда
между дванайсет
и един...
И избавлението
в пет
следобед.
Когато,
крачейки
по стария
най-кратък път
до вкъщи
ще мечтая
за нещо,
което
май
наричах
свобода...
Мечтата ще оставям
до входната
врата.
Ще хващам кучето
и двете,
вързани с верига –
ръка във врат –
ще обикаляме
квартала,
като на парад.

Тя –
горда,
с вдигната опашка.
Аз –
с наведена глава.
И поглед,
с който
ще опитвам да открия
диря,
останала след нас...
Бих искала –
вечеря
в седем;
телевизор,
сериал.
И сън безпаметен
да ме
поглъща.

Бих искала...

Дали бих искала?!

Не знам.

ВЯТЪР

Слънцето огря
тъмносиньото небе
иззад тъмен облак.

Скритите лъчи лежат
върху рехавите клони
на плешивите тополи.
Голите им върхове се
гонят – искат все нагоре.

Спи земята.
Зимата пови полята ѝ.
Сгушиха се в тях
изгорелите треви.

Вие вятър
и отвява птиче ято.
Колко е далече
лятото...

БРОД

Ръката ми е толкова студена,
че ще се счупи.
Не намирам с какво да пиша –
драця с нокти по листа.

Мраз скова деня –
изневиделица.
Бели вихри връхлетяха.

Въздухът е толкова студен,
че хрупа.
Тръгваме. А после –
някъде ще се намерим.
Ще дълбая с нокти
брод в света.

ПОСЛЕДНИЯТ ДЕН НА ГОДИНАТА

Отново е
последният
ден
на годината.

Отново е –
ден
за наказание.

Отново –
ден
за забравени желания
и равносметка.

Ден
за отчаяние;
за нова сметка;
за обещания;
за забранени начинания;
за...

Отново е –
ден
за начало
и край.

За криви надежди;
за вопли по нежни очи;
за наранени души;

за възторг
и за вой;
за бой
и отбой;
за строени
в редици
мечти.

Отново е –
последният ден
на годината.

ГЛУХИ ГЪРМЕЖИ

Някъде там –
в далечното тъмно;
някъде там –
в далечното бърно...
Глухи гърмежи
ехтят.

СВЕТЪТ ОТНОВО СЕ РАЗПУКА

Светът отново
се разпука –
като спора
с прах
отровен.
Като рана.
Като
рак.

Отново хора се убиват.
Отново дните си отиват,
оставили ни
в похлупак.

Отново търсим
в тъмния му купол
не слънце и звезди,
а бряг –

на който
да захвърлим
мъртвите тела

и мъртви
да вървим
нататък...

24-25.03.1999

ПРАШНИТЕ МАСКИ ПАДНАХА

Прашните маски
паднаха.
Доброто и Злото
нямат лица.

Главата ми
се пука.
Добро и Зло –
блуждаят
в двете ѝ
полукълба.

Добро и Зло –
не знаят
да намерят брод
в калния поток
на мисълта.

И мисълта
се лута –
без път,
пътека
и пролука.

28.03.1999

БОДЛИВИ ОЧИ

Отново
болката
яде.

Разкъса ни
на
късове.

Във всеки
къс
се впива.

И всеки
къс
убива.

Само очите
бодливи
оцеляха.

На болката
зъбите
трошливи
не ги смяха.

СЛЪНЧЕВ ЛЪЧ

Слънчев лъч
краси пердето –
скочи върху телевизора
и отнесе силуетите,
тичащи върху екрана му.

Слънчев лъч
краси полето.
Скочи върху жертвите
и отнесе силуетите,
тичащи по свежи хълмове.

Слънчев лъч
краси небето.
Скочи върху самолетите
и отнесе силуетите,
тичащи по тъмни облаци.

Слънчев лъч
крои света
и отрязва като ножица
бомбите и бежанците
от сънливия покой
в топлите ни домове.

Слънчев лъч
скрой света –
отразява като огледало
кривите души,

свити в болните тела,
които ни душат.

Слънчев лъч
кори ни –
съвестите ни мълчат.
Няма отговор за жертвите.

Свиди пазви
в пазвите
на свежи хълмове –
мрат от студ и глад.

Самолетите
над тях летят,
стушили се
в тъмни облаци...

Твърде нависоко са –
отговори да дадат.

05.04.1999

ВЕЛИКДЕН

Червени сълзи
в зелена трева.

Червени яйца,
или цвят
от лалета?

Червени сълзи
в зелени листа.

Капки кръв –
стръв
за гладните псета.

Голи хлапета
умират в прахта.

Рубини
в изумрудни полета.

Великден.

Камбани
бият в нощта.

Ще дочака ли
някой
зората?

Зелени ливади
под червени слънца.

Зелено небе
над мъртви сърца.

Великден.

Ще възкръсне ли
някой?

11.04.1999

ГЛАД ЗА ХАОС

Болката не стихва.
Стиховете бликват...

Гной и пепел
във ума
се размесват.

Как?

Метастаза
стара
плъпва във
плътта...

Гняв
и ад.

Болката не стихва.
Стиховете бликват –
глад
за хаос
пак...

ПАНИКА

Паника пълзи към мен –
души ме.
Черна сянка в слънчев ден –
горчи ми.

Преглъщам –
камъни и пясък.
В гърлото ми стържат и
засядат сварени
Великденски яйца...

Преглъщам
и продължавам.

Стърчат кости от паважа...

16.04.1999

МАЙ

Бели треви –
морска пяна –
сред зелени вълни.

Розови клони –
небето кърви –
залез вятъра гони.

Майски храсти –
огън гори –
пепелище расте
в планината.

Червени сълзи
в листата;
труп сред трупи –
в гората.

Кой за тях
ще скърби?

05.05.1999

КАКЪВ Е КОРЕНЪТ...

Боли –
това, което в мен
роди
желание
за Друго...

И хвърли
каската
на черепа ми
в младата
трева.

Какъв е
коренът
на онова,
което
гласка ни
към Още?

Себеоткриване?
Себеизвайване?
Себедоказване?

Осъществяване...
Овеществяване?!

Себеизяждане?!
Себеразграждане?
Себераздаване...

ХИЛЯДОЛЕТЕН БЛУС

Блус.
Звуците
на хармоника
и пресипнал глас
се блъскат
в между стените.

Пусто е.

Отива си хилядолетието –
не ми пука.

Откъде съм сигурна,
че утре пак
ще бъда тук?

Отива си денят –
какво от това –
друг ще дойде.
Не забелязвам.

Нощта си отива –
все това е –
ще съмне.
И продължавам.

Месеците следват
своя ход.
Сезоните се сменят.

Чакам пролетта –
пукването
на дърветата
с буйния им
хлоропластен плам.

Идва лято –
топлина.
Спъвам се
в самото му начало –
за миг-два.

Прескачам деня,
през който съм родена;
отръсквам се в тъмата
на следващото утро –
като куче,
изхвърлящо
от мократа си козина
дъжда...

И продължавам –
не ми пука –
измъквам се –
непроменена
от времето.

Пак продължавам –
пържа се
под похлупака
на следващите ме
горещници.
Щастлива съм –

най-после Слънцето
изгря в душата ми.
И с него,
грешници –
горихме я.
Горя.

Вятърът поръси
пепелта;
подпали хлорофила
на дърветата
и натежа.

Нажежена
държа
товара си
от есен.

Отронвам
бели страници,
попили
белите ми спомени.
Летят
над прецъфтелите поляни –
като
закъснели пеперуди.
И падат –
като
бели камъни.

Отиде си и есента.

Завиха бели вихри –

кога крилата
на пеперудите
се превърнаха
в снежинки?
От студ –
за въздух
място не остана.
Замръзнах.
Скрих се
в капана
на топлата си стая.
През заскрежените
прозорци гледам –
замръзнали човечета
върху асфалта.
Не се движат.
Времето ли
спря,
или
крачетата им
са залепнали
за лепкавата ципа
на леда?

Годината отиде си.

Не ми пука.
Продължавам.
Отиде си десетилетието.
След него второ, трето...
(Или те бяха преди това?!)

Не ми пука.

Дори когато всичко се пропука
капките на Времето заспаха...

И затова –
продължи –
да не ми пука.

Душата ми мълчи.
Столетието гърчи се.
Пищи.
Съсхрено се сви.
Какво ни чака Утре?

Не ми пука.

Сива скука
от прозореца
пълзи.
Изпълни
топлата ми стая –
и ме зазими.

Ще чакам :

Пролетта –
да ме освободи;

Лятото –
да ме взриви;

и Есента –
когато
ще събирам
плодовете

на разкъсаните
сетива...

Отива си –
хилядолетието.
Да върви!

Душата ми
се пука
от набъбналите
в нея
спрели мигове.

СВОБОДНА СЪМ...

Направих всичко,
което трябваше
да се направи.

Свободна съм –
да гледам, как дъждът полива
зелените дървета
под дома ми.

Свободна съм –
да чувам, как ромона на
птички се смесва с
чуруликането на реката.

Свободна съм –
да дишам влажен въздух
от облаците,
скрили планината.

Свободна съм –
да се освободя от всички
представи, които
натъпкани стоят в главата.

Свободна съм –
да ги прогоня като глутница
от подивели псета, които
гладни, ровят се в ума ми.
И късат бели късове от мен.

Захапали ги здраво,
те влачат бели листи,
попили всичките ми мисли...

Свободна съм –
до следващото
ТРЯБВА.

Габриела
Цанева

Врабче
върху
антената

eКниги

